

ON-LINE
www.alnari.co.yu

E-MAIL
office@alnari.co.yu

Naziv originala:

Steve Berry

THE ALEXANDRIA LINK

Copyright © by Steve Berry, 2007

Maps Copyright © by David Lindroth, 2007

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

Izdanje je objavljeno u saradnji sa PS-Editor-IP

ISBN 978-86-7878-112-4

STIV BERI

ALEKSANDRIJSKA
VEZA

Prevela Jasmina Đorđević

EDITOR

Beograd, 2008.

*Za Ketu i Kevina
Dve zvezde padalice,
koje su zalutale u moju orbitu*

Zahvalnica

Pisci bi trebalo da budu oprezni sa zamenicom *ja*. Knjiga nastaje timskim radom, a tim kome imam čast da pripadam zaista je čudesan. Zbog toga, po peti put, veliko hvala. Prvo, Pem Ahern, mom agentu, koja se suočila sa olujom Katrina i izvukla se iz nje. Potom, divnim ljudima iz izdavačke kuće *Random House*: Džini Sentrelo, izvanrednom izdavaču i izuzetno šarmantnoj dami; Marku Tavaniju, mom uredniku, sada oženjenom čoveku koji je i dalje veoma mudar za svoje godine; Sindi Mari, koja svaki put nadmaši sebe reklamnom veštinom; Kim Hovi, čije su marketinške veštine neopisive; Beku Stvanu, talentovanom umetniku sa odličnim okom za korice; Lori Džorstad koja je i ovaj put precizno uredila knjigu; Kerol Lovenstajn, koja čini stranice lakim za čitanje; i najzad, svim ljudima iz promotivnog i prodajnog odeljenja – skoro ništa ne bi bilo postignuto bez njihovih izvanrednih napora.

Još jedna osoba zaslužuje posebno pominjanje – Kenet Harvi. Pre nekoliko godina, za vreme večere u Južnoj Karolini, Ken mi je ukazao na libanskog učenjaka Kemala Salibija i krajnje tajanstvenu teoriju koja je na kraju pretočena u ovaj roman. Ideje naviru u najčudnijim trenucima i iz najneočekivanijih izvora – na piscu je da ih organizuje. Hvala ti, Kene.

Pored toga, u svom životu imam novu Elizabet, koja je pametna, lepa i puna ljubavi. Naravno, moja osmogodišnja ćerka, Elizabet, i dalje mi donosi samo radost. Najzad, ovu knjigu posvećujem mojoj odrasloj deci, Kevinu i Ketu, koji čine da se istovremeno osećam i starijim i mladim.

Istorija je prečišćavanje dokaza koji su preživeli prošlost.

– OSKAR HENDLIN, *Truth in History* (1979)

Od Adama koji je posmatrao noć i dan i oblik sopstvene šake, ljudi su izmišljali priče i klesali u stenama, urezivali u metal ili beležili na pergament sve ono što postoji na svetu ili što im se javlja u snu. Evo ploda njihovog truda: Biblioteka... Nevernici kažu da bi, ukoliko ona izgori, istorija nestala s njom. Greše. Neprekidan ljudski rad izrodio je beskonačnost knjiga. Ako nijedna od njih ne bi bila sačuvana, ljudi bi ponovo stvorili svaku stranicu i svaki red.

– HORHE LUIS BORHES, o *Aleksandrijskoj biblioteci*

Biblioteke su sećanje čovečanstva.

– JOHAN VOLFGANG FON GETE

Prolog

PALESTINA
APRIL 1948.

Džordž Hadad je posmatrao muškarca vezanog za stolicu i gubio strpljenje. Kao i on, njegov zarobljenik je bio tamnopus, imao je orlovski nos i jake obrve, poput Sirijaca ili Libanaca. Ali kod ovog čoveka je bilo nečeg što se Hadadu prosto nije dopadalo.

„Pitaću još samo jednom: Ko si ti?“

Hadadovi vojnici su uhvatili stranca tri sata ranije, tik pred zoru. Išao je sam, nenaoružan, što je bilo blesavo. Otkad su Britanci prošlog novembra odlučili da podele Palestinu na dve države, jednu arapsku, a drugu jevrejsku, rat je besneo između dveju strana. Pa ipak, ovaj glupan je išao pravo na arapsko uporište, ne pružajući otpor, i nije rekao ni reč otkako su ga vezali za stolicu.

„Jesi li me čuo, imbecilu? Pitao sam ko si.“ Hadad je govorio arapski koji je čovek očigledno razumeo.

„Ja sam čuvar.“

Odgovor mu ništa nije značio. „Šta je to?“

„Mi čuvamo znanje.“

Nije bio raspoložen za zagonetke. Juče su jevrejski ilegalci napali susedno selo. Četrdeset palestinskih muškaraca i žena saterano je u kamenolom i streljano. Ništa neobično. Arapi su bili sistematski ubijani i proterivani. Zemlja na kojoj su njihovi preci živeli šest stotina godina bila je konfiskovana. Dešavala se *nakba*, katastrofa. Hadad

je trebalo da bude napolju i da se bori s neprijateljem, a ne da sluša besmislice.

„Svi smo mi čuvari znanja“, rekao je. „Moje je da izbrišem sa lica zemlje svakog cionistu kog uspem da pronađem.“

„Zbog toga sam i došao. Rat nije neophodan.“

Ovaj čovek *bio je* idiot. „Jesi li slep? Jevreji preplavljaju ovo mesto. Gaze nas. Samo nam je rat preostao.“

„Potcenjuješ jevrejsku rešenost. Preživeli su vekovima i tako će nastaviti.“

„Ova zemlja je naša. Pobeđićemo.“

„Postoje stvari moćnije od metaka, koje će vam obezbediti pobedu.“

„Tu si u pravu. Bombe. A imamo ih mnogo. Zgnječićemo sve vas, cionističke lopuže.“

„Ja nisam cionista.“

Izjava je izgovorena tihim glasom, a onda je muškarac začutao. Hadad je shvatio da se ovo ispitivanje mora završiti. Nije bilo vremena za gubljenje.

„Došao sam iz biblioteke da razgovaram sa Kemalom Hadadom“, rekao je čovek najzad.

Hadadov bes zamenila je zbunjenost. „To je moj otac.“

„Rečeno mi je da živi u ovom selu.“

Njegov otac je bio akademik, studirao je palestinsku istoriju i predavao na fakultetu u Jerusalimu. Bio je grlat i glasno se smejavao, od srca i celim telom, a odnedavno je bio emisar između Arapa i Britanaca, pokušavajući da spreči masovnu jevrejsku imigraciju i *nakbu*. Njegovi napori su bili uzaludni.

„Moj otac je mrtav.“

Prvi put, primetio je zabrinutost u zarobljenikovom praznom pogledu. „Nisam znao.“

Hadadu su se vratila sećanja koja je želeo zauvek da izbriše. „Pre dve nedelje stavio je cev puške u usta i razneo sebi glavu. Ostavio je poruku u kojoj je napisao da ne može više da posmatra razaranje svoje rodne zemlje. Smatrao je da je kriv što nije uspeo da zaustavi

cioniste.“ Hadad je prineo revolver čuvarovom licu. „Zašto ti je trebao moj otac?“

„Njemu je trebalo da prenesem svoje informacije. On je pozvani.“

Bes se nagomilavao. „O čemu pričaš?“

„Tvoj otac je čovek koji zaslužuje ogromno poštovanje. Bio je učen, imao je pravo da bude upućen u naše znanje. Zato sam došao, da ga pozovem i uputim.“

Čovekov miran glas udario je Hadada poput vedra vode i ugasio požar. „Uputiš u šta?“

Čuvar je odmahnuo glavom. „To je samo za njega.“

„On je mrtav.“

„Što znači da će biti odabran drugi pozvani.“

O čemu je ovaj čovek baljezgao? Hadad je zarobio mnogo Jevreja – mučio ih je da sazna šta je mogao, a onda streljao ono što bi od njih ostalo. Pre *nakbe* Hadad je gajio masline, ali kao i njegov otac, privlačila ga je nauka i želeo je da nastavi njegovim putem. To je sada bilo nemoguće. Država Izrael je uspostavljena, njene granice su urezane u drevnu arapsku zemlju. Svet je time Jevrejima nadoknađivao holokaust, ali sve na račun palestinskog naroda.

Spustio je cev pištolja među čovekove oči. „Upravo sam sebe učinio pozvanim. Prenesi mi svoje znanje.“

Činilo se kao da čovek prodire u njega pogledom i na trenutak ga je obuzela čudna nelagodnost. Ovaj emisar se očigledno već susretao sa dilemama. Hadad se divio njegovoj hrabrosti.

„Vodiš rat koji nije neophodan, protiv neprijatelja koji je zaveden“, rekao je čovek.

„O čemu, za ime božje, ti govoriš?“

„To je ono što će sledeći pozvani znati.“

Bližilo se podne. Hadad je morao da odspava. Nadao se da će od ovog zarobljenika saznati identitet nekog jevrejskog ilegalca, možda čak i čudovišta koja su juče masakrirala one ljude. Prokleti Britanci snabdevali su cioniste puškama i tenkovima. Godinama su Britanci zakonom zabranjivali Arapima da poseduju oružje, što je ove dovelo u podređen položaj. Istina, Arapa je bilo više, ali Jevreji su bili bolje

pripremljeni, a Hadad se plašio da će rezultat ovog rata biti ozakonjena izraelska država.

Ponovo je pogledao tvrdo, nepokolebljivo lice, oči koje su ga netremice posmatrale, i znao je da je njegov zatvorenik spreman da umre. Ubijanje mu je postalo mnogo lakše tokom proteklih nekoliko meseci. Žrtve jevrejskih napada pomogle su mu da se ratosilja i ono malo savesti što je imao. Imao je tek devetnaest, a srce mu se već bilo skamenilo.

Ipak, rat je bio rat.

Povukao je obarač.

PRVI DEO

1.

KOPENHAGEN, DANSKA
UTORAK, 4. OKTOBAR, SADAŠNJOST

1:45

Koton Malon gledao je nevolji pravo u lice. Pred otvorenim vratima njegove knjižare stajala je njegova bivša žena, poslednja osoba na zemaljskoj kugli koju bi očekivao da vidi. Brzo je primetio paniku u njenim umornim očima, prisetio se lupanja koje ga je probudilo nekoliko minuta ranije, i odmah pomislio na svog sina.

„Gde je Gari?“ pitao je.

„Kučkin sine. Odveli su ga. Zbog tebe. Odveli su ga.“ Jurnula je stegnutih pesnica na njega. „Ti jadni kučkin sine.“ Zgrabio ju je za zglobove i zaustavio, a ona je briznula u plač. „Zbog ovoga sam te napustila. Mislila sam da je s tim gotovo.“

„Ko je odveo Garija?“ Odgovor su bili jecaji. I dalje ju je držao za ruke. „Pem, slušaj me. Ko je odveo Garija?“

Zurila je u njega. „Kako, kog vruga, ja mogu da znam?“

„Šta radiš ovde? Zašto nisi otišla u policiju?“

„Zato što su mi rekli da to ne radim. Rekli su da će, ako se samo približim policiji, Gari biti mrtav. Rekli su mi da će oni znati i ja im verujem.“

„Ko su *oni*?“

Istrgnula je ruke, a lice joj je preplavio bes. „Ne znam. Samo su mi rekli da čekam dva dana, a onda da dođem ovamo i dam ti ovo.“ Preturala je po torbi i izvukla telefon. Suze su i dalje tekle niz njene obraze. „Rekli su da se nakačiš na Internet i proveriš svoju poštu.“

Da li je dobro čuo? *Da se nakači i proveru poštu?*

Uspostavio je vezu i proverio frekvenciju. Dovoljno megaherca da može na mrežu. To ga je nateralo da se zamisli. Odjednom se osetio

ranjivim. Hojbro plads je bio tih. Niko u ove kasne sate nije tumarao po gradskom trgu.

Čula su mu oživela.

„Uđi.“ Povukao ju je u prodavnicu i zatvorio vrata. Nije upalio svetla.

„Šta se dešava?“ pitala je glasom isprekidanim od straha.

Okrenuo se ka njoj. „Ne znam, Pem. Ti reci meni. Našeg sina je očigledno odveo bogzna ko, a ti čekaš dva dana pre nego što ikome kažeš za to? To ti ne deluje nenormalno?“

„Nisam htela da mu ugrozim život.“

„A ja hoću? Kako sam to ikada učinio?“

„Tako što si bio to što jesi“, rekla je hladno i odmah se setio zašto više ne živi s njom.

Sinulo mu je. Ona nikada nije bila u Danskoj. „Kako si me pro-našla?“

„Oni su mi rekli.“

„Ko su, do đavola, oni?“

„Ne znam, Kotone. Dva muškarca. Samo je jedan govorio. Visok, tamnokos, bezizražajnog lica.“

„Amerikanac?“

„Otkud znam?“

„Kako je govorio?“

Činilo mu se da se pribrala. „Ne. Nije bio Amerikanac. Govorili su s naglaskom. Evropskim.“

Mahnulo je telefonom. „I šta treba da uradim sa ovim?“

„Rekao je da otvoriš svoju poštu i da će ti biti objašnjeno.“

Nervozno je posmatrala police obavijene senkama. „Gore, je li tako?“

Verovatno joj je Gari rekao da živi iznad prodavnice. On sigurno nije. Razgovarali su samo jednom otkako se prethodne godine povukao iz Ministarstva pravde i napustio Džordžiju. Bilo je to pre dva meseca, u avgustu, kada je vratio Garija kući nakon letnje posete. Hladno mu je rekla da Gari nije njegov sin. Dečak je bio plod prevare od pre šesnaest godina, njenog odgovora na njegova neverstva. Od tada se borio s

tim demonom i još se nije pomirio s njegovim posledicama. Ipak, tada je odlučio jedno – nije imao nameru da ikada više razgovara sa Pem Malon. Šta god da je trebalo reći, biće rečeno između njega i Garija.

Ali izgleda da su se stvari promenile.

„Da“, rekao je. „Gore.“

Ušli su u njegov stan i on je seo na sto. Uključio je svoj prenosivi kompjuter i sačekao da se podigne sistem. Pem je najzad savladala emocije. Uvek je bila takva. Raspoloženje joj se menjalo u talasima. Od neslućenih visina do ponora. Bila je advokat, kao i on, ali dok je on radio za vladu, ona je išla na suđenja sa visokim ulozima za kompanije sa liste *Fortune 500*, koje su mogle da plate pozamašne honorare njenoj firmi. Kada je krenula na prava, pomislio je da je ta odluka bila ugledanje na njega, način da zajedno žive. Kasnije je shvatio da je to njen način da stekne nezavisnost.

Takva je bila Pem.

Kompjuter je bio spreman. Otvorio je svoje sanduče.

Prazno.

„Nema ničega.“

Pem je dojurila do njega. „Kako to misliš? Rekao je da otvoriš svoju elektronsku poštu.“

„To je bilo pre dva dana. I uzgred, kako si došla ovamo?“

„Imali su kartu, već kupljenu.“

Nije mogao da veruje šta čuje. „Jesi li ti luda? Dala si im dva dana prednosti.“

„Zar misliš da ja to ne znam?“ viknula je. „Misliš da sam potpuni idiot? Rekli su da mi prisluškuju telefone i da me prate. Ako makar malo odstupim od uputstava, Gari umire. Pokazali su mi sliku.“ Uzdahnula je i suze su ponovo potekle. „Njegove oči... o, njegove oči.“ Ponovo je pukla. „Bio je uplašen.“

U grudima mu je bubnjalo, slepoočnice su mu gorele. Namerno je napustio život svakodnevne opasnosti da bi pronašao nešto novo. Zar ga je sada taj život proganjao? Uhvatio se za ivicu stola. Neće biti koristi ako oboje budu slomljeni. Ako su *oni* hteli da ubiju Garija,

onda je već mrtav. Ne. Gari je bio zalog za cenkanje – način da se pridobije sva njegova pažnja.

Kompjuter se oglasio.

Pogledom je streljao donji desni ugao ekrana: RECEIVING MAIL. U polju za pošiljaoca pisalo je POZDRAV, a u polju za temu poruke ŽIVOT TVOG SINA. Pomerio je kursor i otvorio poruku.

IMAŠ NEŠTO ŠTO JA ŽELIM. ALEKSANDRIJSKU VEZU. SAKRIO SI JE I TI SI JEDINA OSOBA NA PLANETI KOJA ZNA GDE SE ONA MOŽE NAĆI. DONESI JE. IMAŠ 72 SATA. KADA JE BUDEŠ IMAO, PRITISNI BROJ 2 NA TELEFONU. AKO SE NE JAVIŠ NAKON 72 SATA, VIŠE NEĆEŠ IMATI DETE. AKO SE TOKOM TOG VREMENA BUDEŠ ZAJEBAVAO SA MNOM, TVOJ SIN ĆE IZGUBITI NAJVITALNIJI ORGAN. 72 SATA. PRONAĐI JE I TRAMPIĆEMO SE.

Pem je stajala iza njega. „Šta je Aleksandrijska veza?“

Ništa nije rekao. Nije mogao. Bio je zaista jedina osoba na planeti koja je to znala, ali dao je svoju reč.

„Ko god da je poslao ovu poruku zna sve o njoj. Šta je to?“

Zurio je u ekran i znao da nema načina da se otkrije odakle je poruka stigla. Pošiljalac je, kao i on, sigurno znao da koristi crne rupe – kompjuterske servere koji su nasumično usmeravali poštu kroz elektronski lavirint. Nije bilo nemoguće slediti je, ali je bilo prokleta teško.

Ustao je sa stolice i provukao ruku kroz kosu. Juče je hteo da se ošiša. Rasanio se protežući ramena i nekoliko puta duboko udahnuo. Nešto ranije je navukao farmerke i košulju dugih rukava koja je visila raskopčana, otkrivajući sivu potkošulju i odjednom mu je bilo hladno od straha.

„Do đavola, Kotone...“

„Pem, umukni. Moram da razmislim. Ne pomažeš mi.“

„Ja ti ne pomažem? Šta do...“

Mobilni je zazvonio. Pem je jurnula ka njemu, ali on joj je presekao put i rekao: „Ne diraj ga.“